

Arrest

nr. 220 178 van 24 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. OP DE BEECK
Jodenstraat 2/0101
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 5 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 november 2018 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 februari 2019.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. OP DE BEECK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2018, genomen in het kader van zijn huidige tweede beroep om

internationale bescherming, waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

In het kader van verzoekers vorig, eerste verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal op 26 februari 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De commissaris-generaal wees hierbij op een aantal vaststellingen die twijfels doen rijzen bij de waarachtigheid van de door verzoeker geponeerde asielmotieven en stelde vast dat verzoeker hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat hij geen beroep kon, of in geval van problemen bij een eventuele terugkeer naar Albanië, zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing waardoor deze definitief is geworden en als vaststaand dient te worden beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. Het is in dit geval duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofdte geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

In de bestreden beslissing merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst op dat verzoeker niet meteen aannemelijk maakt dat hij in 2016 naar Griekenland is gereisd en aldaar tot februari 2018 heeft verbleven. Zo acht de commissaris-generaal het bevreemdend dat verzoeker zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort in 2016 van België naar Griekenland kon reizen en twee jaar later de omgekeerde onderneming kon volbrengen. Hij vermoedt dat verzoeker niet de ware toedracht vertelt over het verlies van zijn paspoort en bijgevolg over zijn recente verblijfplaatsen, zijn beweerde verblijf in Griekenland en/of eventuele (legale, i.e. in het bezit zijnde van een geldig paspoort) reizen.

Tevens wordt in dit verband opgemerkt dat, hoewel hij er veelvuldig naar werd gevraagd, verzoeker niet met documenten heeft kunnen aantonen dat hij daadwerkelijk bijna twee jaar in Griekenland heeft verbleven.

De vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk maakt gedurende twee jaar in Griekenland te hebben verbleven, doet, aldus de commissaris-generaal, tevens afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in Griekenland bedreigd te zijn geweest door de familie N. en van zijn verklaringen dat hij uit Griekenland vluchtte omdat hij van M. R. hoorde dat de rivaliserende partij op weg was naar Griekenland om zich te wreken. Bovendien, zo wordt hier aan toegevoegd, worden verzoekers verklaringen met betrekking tot de bedreigingen gekenmerkt door een ongerijmdheid in zijn opeenvolgende verklaringen.

Daarnaast wordt onder meer nog gesteld dat de vaststelling dat verzoeker geen enkele kennis bezit van de problemen die zijn neef S. kende in het kader van dezelfde problematiek die hem sinds 2012 achtervolgt, dat hij geen contact opneemt met S. om zich te informeren naar dit alles en dat deze hele zaak hem totaal niet interesseert, een houding is die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve kan er, zo luidt de bestreden beslissing vervolgens, net zoals bij zijn eerste verzoek werd opgemerkt, herhaald worden dat verzoeker er ook bij zijn tweede verzoek niet in geslaagd is om het incident op 10 november 2012 met enig (begin van) objectief bewijs te staven en dat het door hem beschreven incident – hij stelde dat zijn woning met een machinegeweer werd beschoten wanneer zijn ouders en zijn gezin aanwezig waren - geheel indruist tegen de regels van de Kanun van Lekë Dukagjini waar de woning van de geïndiceerde (in casu verzoeker) beschouwd wordt als het enige veilige onderkomen.

Wat er ook van zij, zo vervolgt de bestreden beslissing, dient opgemerkt te worden dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor de door hem aangehaalde problemen, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hem sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Internationale bescherming kan immers slechts worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men hierop eerst een beroep doet, uitgeput zijn. Dit is hier evenwel niet het geval, zo oordeelt de commissaris-generaal, stellende dat verzoeker niet alle redelijkerwijze van hem te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat hij aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor hem de enige overgebleven uitweg was. De commissaris-generaal wijst in dit verband op informatie waarover hij beschikt en is op grond hiervan de mening toegedaan dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen treffen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen. Aangaande het feit dat bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan verzoekers neef S. M. de vluchtelingenstatus werd toegekend, wordt erop gewezen te worden dat rechtspraak geen precedentswaarde heeft en dat elk verzoek op individuele merites onderzocht wordt. Tevens wordt herhaald dat verzoeker niet de minste informatie had betreffende de problemen van S. M.

De commissaris-generaal weigert verzoeker internationale bescherming en beschouwt diens verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoeker geen substantiële redenen opgeeft om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

3.3.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken en vergoelijken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.3.2. Verzoeker gaat niet in op en laat dan ook na een ander licht te werpen op de motivering in de bestreden beslissing waarbij wordt vastgesteld dat hij er ook bij zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming niet in slaagt om het beweerde incident op 10 november 2012 met enig objectief begin van bewijs te staven en dat dit door hem beschreven incident, namelijk het feit dat volgens zijn verklaringen die dag zijn woning met een machinegeweer werd beschoten wanneer zijn ouders en zijn gezin aanwezig waren, geheel indruist tegen de regels van de Kanun van Lekë Dukagjini waar de woning van de geviseerde (in casu verzoeker) beschouwd wordt als het enige veilige onderkomen.

3.3.3. Verzoeker maakt hoe dan ook niet in concreto aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbreekt.

Verzoeker betwist en bekritiseert weliswaar, doch hij ontkracht, noch weerlegt de motivering in de bestreden beslissing waar in dit verband op goede grond het volgende wordt vastgesteld:

“Wat er ook van zij, er dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor de door u aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Internationale bescherming kan immers slechts worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men hierop eerst een beroep doet, uitgeput zijn. Dit is hier evenwel niet het geval.

Immers, uit uw verklaringen afgelegd zowel bij uw eerste als bij uw tweede verzoek blijkt dat wanneer u de lokale politie van Rrëshen contacteerde naar aanleiding van het incident d.d. 10 november 2012, de politie ter plaatse kwam, u uw versie van de feiten kon geven aan de agenten en er u door de aanwezige agenten vragen gesteld werden. Voorts nam de politie kogelhulzen mee en zegde de politie u de volgende dag naar het politiekantoor te komen om een klacht in te dienen, wat u evenwel naliet te doen. Het feit dat u de nacht van de feiten uw vlucht uit Albanië inzette, staat echter niet in de weg dat bijvoorbeeld uw moeder, de drijvende kracht bij de door u beweerde ondernomen verzoeningspogingen, zich de dag volgend op 10 november 2012 naar de politie had kunnen begeven om een officiële klacht neer te leggen. Bevreemdend is het gegeven dat uw moeder zich na het incident van 10 november 2012 tweemaal (eens ongeveer tien dagen na het incident en een latere keer) naar de politie zou hebben begeven om informatie te verkrijgen over hoe te handelen ingeval van bloedwraak, maar dat zij geen klacht zou hebben ingediend aangaande het incident, noch zou hebben geïnformeerd naar een eventuele stand van zaken. Dat deze gesprekken met de politie zonder gevolg bleven, zoals u bij uw tweede verzoek stelde, hoeft in dit licht dan ook niet te verbazen (CGVS eerste verzoek 2, p. 4-6; CGVS tweede verzoek 1, p. 24; CGVS tweede verzoek 3, p. 3-4). Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geenszins besloten worden als zouden de Albanese autoriteiten onwelwillend zijn u(w familie) van de nodige hulp en/of bescherming te voorzien. Daarnaast stelde u dat u geen aangifte deed bij de Albanese autoriteiten – overigens evenmin bij de Griekse autoriteiten (CGVS tweede verzoek 1, p. 19) - van de telefonische dreigementen die u ontving (CGVS tweede verzoek 1, p. 20). Uw familie deed dit evenmin (CGVS tweede verzoek 1, p. 19-20). Echter, indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

U verklaarde nog dat de politie jullie naar aanleiding van het incident in november 2012 gezegd zou hebben dat ze niet veel kan doen en dat de politie niet echt geïnteresseerd was (CGVS tweede verzoek 1, p. 20; p. 24; CGVS tweede verzoek 3, p. 4). Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen.

Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, zoals voor u het geval is, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/ of gerechtelijke vervolging. Jullie hebben het volgens jullie ondermaatse optreden van de Albanese politie echter nooit aangeklaagd (CGVS tweede verzoek, p. 5). Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen. Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de verzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn." (eigen onderlijning)

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke en realistische van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, waar verzoeker, die in zijn verzoekschrift niet ontkent, minstens geenszins weerlegt dat hij en/of zijn familie met betrekking tot de problematiek inzake bloedwraak vanwege de familie N. nooit officieel klacht hebben ingediend, echter in gebreke blijft.

De Raad benadrukt overigens dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

3.3.4. Wat betreft verzoekers verwijzing in het verzoekschrift naar het feit dat zijn neef S. M., en diens echtgenote T. M., waarvan hij haar arrest van de Raad als bijlage aan het verzoekschrift voegt, door de Raad als vluchteling werden erkend, wijst de Raad er op dat elk dossier individueel wordt beoordeeld met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak, zoals in casu geschiedt.

Elk verzoek om internationale bescherming dient individueel te worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Elk verzoek dient individueel te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij de verzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker kan zich derhalve geenszins steunen op de erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van voormelde familieleden, doch hij dient op een voldoende concrete manier aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt, alwaar hij in gebreke blijft.

Tevens dient erop gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal nog verklaarde dat de zaak van zijn neef S. –die zich in een gelijkaardige situatie bevindt, doch van wiens problemen hij nagenoeg geen kennis heeft, zoals hij in zijn verzoekschrift erkent, waarbij hij aangeeft dat "S. "slechts" een neef betreft, en dat hun takken van de familie niet rechtstreeks met elkaar in contact staan"- hem totaal niet interesseert, daar waar hij er thans in zijn verzoekschrift meermaals en herhaaldelijk naar verwijst. Door de commissaris-generaal werd terecht geoordeeld dat verzoekers gebrekkige kennis en interesse aangaande de problematiek van S. een houding is die bezwaarlijk in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

3.3.5. Verzoeker voert verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4. *Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 4 februari 2019, voert verzoekende partij aan dat de beschikking veel te veel meegaat met de bestreden beslissing. Verzoekende partij wijst er op dat haar neef wel werd erkend en aan het bestaan van de bloedwraak niet kan getwijfeld worden. Zij stelt dat de commissaris-generaal haar verwijt geen interesse te hebben in het relaas en de vrees van haar neef, maar wijst er op dat dit geen essentieel element is. Verzoekende partij vervolgt dat zij reeds problemen kende in Griekenland en voor haar leven vreesde en daarom naar België vluchtte. Verzoekende partij wijst er tevens op dat in het arrest van haar neef door de CCE duidelijk wordt gesteld dat geen sprake is van bescherming door de Albanese autoriteiten in geval van bloedwraak. Verzoekende partij bevestigt dat haar echtgenote en kinderen in Griekenland verblijven en ze stelt dat haar echtgenote daar niet legaal werkt.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in haar verzoekschrift aangehaalde argumenten en het formuleren van algemene opmerkingen en kritiek, zonder dat zij echter *in concreto* ingaat op en daadwerkelijk concrete en valabele argumenten formuleert aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond die deze in een ander daglicht vermogen te plaatsen.

4.3. Waar verzoekende partij ter terechtzitting opnieuw wijst op het feit dat haar neef S.M. als vluchteling werd erkend, verwijst de Raad naar de grond in de beschikking van 4 februari 2019 waar in dit verband wordt opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. De Raad herhaalt dat elk verzoek individueel dient te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij de verzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

Verzoeker kan zich derhalve geenszins louter steunen op de erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van voormelde familieleden, doch hij dient op een voldoende concrete manier aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt, alwaar hij in gebreke blijft.

Voorts herhaalt de Raad nog dat verzoeker eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal tevens verklaarde dat de zaak van zijn neef S. - die zich in een gelijkaardige situatie bevindt, doch van wiens problemen hij nagenoeg geen kennis heeft, zoals hij in zijn verzoekschrift erkent, waarbij hij aangeeft dat “S. *“slechts” een neef betreft, en dat hun takken van de familie niet rechtstreeks met elkaar in contact staan*”- hem totaal niet interesseert, daar waar hij er thans in zijn verzoekschrift meermaals en herhaaldelijk naar verwijst.

Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op. Ze brengt geen concrete of valabele elementen bij die het voorgaande in een ander daglicht plaatsen, doch beperkt zich louter tot het opnieuw verwijzen naar de erkenning in hoofde van haar neef.

4.4. Verzoekende partij weerlegt, noch ontkracht evenmin de grond in de beschikking waarbij wordt vastgesteld dat zij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen in het kader van een bloedwraak, daargelaten de geloofwaardigheid van haar verklaringen omtrent de bedreigingen door de familie N., tot zelfs in Griekenland toe, aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbreekt. Verzoekende partij maakt immers geenszins aannemelijk alle redelijke en realistische van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming in Albanië te hebben uitgeput en dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot haar verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden.

De Raad wijst er nogmaals op dat zijn rechtspraak individuele gevallen betreft. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals *in casu* geschiedt.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot algemene opmerkingen, zoals het feit dat haar echtgenote en kinderen in Griekenland verblijven en haar echtgenote er niet legaal werkt, en de algemene kritiek als zou de beschikking de bestreden beslissing te veel volgen, zonder dat zij echter verder ingaat op en concrete en valabele opmerkingen bijbrengt die aan de beschikking van 4 februari 2019 afbreuk vermogen te doen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS